

Daniel

Věnováno Alex Nečasové a záchrannému týmu

Jmenuji se Daniel N. Čech. Můj život do 33 let probíhal úplně běžným způsobem. Po střední škole jsem absolvoval PEF ČZU a po brigádě v bance jsem ještě v roce ukončení studia nastoupil na pozici controllera v nadnárodním koncernu, kde jsem se postupně vypracoval na pozici vedoucího controllingu a následně na prokuristu a finančního manažera bratislavské pobočky. A tehdy v roce 2010 tedy v roce mých kristových let se můj úspěšný poklidný život v běžném matrixu během několika dnů změnil doslova jako mávnutím kouzelného proutku.

Co se vlastně tehdy odehrálo? Přestoupil jsem v únoru na bratislavskou pobočku, kam jsem už od léta 2009 pravidelně dojížděl. Pozice to byla relativně stresující a prostředí ne úplně přátelské, což se ne úplně slučovalo s mým nastavením přátelské dobrácké želvy, což je moje přezdívk, kterou jsem dostal od kamarádů na dětském táboře vzhledem k mojí přirozené rychlosti, ale také snad dobrotivosti a která na mě prostě sedí. Pracovní vytížení, stres, neustálé přejíždění Praha – Bratislava, nesoulad v osobním životě s tehdejší přítelkyní Ráchel – očekával jsem, že alespoň část času se mnou bude v Bratislavě trávit, ona však spíše upřednostnila svoji začínající kariéru.

Zpětně si uvědomuji, že první změny v mém zdravotním stavu nastaly někdy v lednu či únoru v době promoce Ráchel, kdy jsem pociťoval stav lehké žaludeční neurózy, který jsem se snažil rozehnat pomocí mátového čaje a procházek s beaglem Pontym, který se mnou také často cestoval nebo byl v Brně u Ráchel popřípadě jejích rodičů. Na začátku února nastal definitivní přesun z Prahy do Bratislavy spojený s velkým stresem roční účetní závěrky sesterské společnosti, kterou jsem jako finanční manažer měl také na starosti a která fungovala víceméně na bázi rodinné společnosti, což se vůbec neslučovalo s našimi koncernovými předpisy. Žaludeční neuróza se postupně začala měnit v poruchu spánku. Snažil jsem se používat nějaké pomocné bylinné preparáty na

zlepšení spánku, ale i přes poměrně silné dávky jsem se budil již po několika hodinovém spánku a postupně se mi hlavou začaly honit negativní myšlenky – pouze a jen negativní, že v práci nic nezvládnou a budu vyhozen, že přijdu o partnerku a budu sám. Pamatuji se, že jsme s Ráchel a její mámou byli v té době lyžovat na Stuhlecku v Rakousku a cestou dolů z kopce, cestou na lanovce – nepřetržitý tok negativních myšlenek. S tím se dlouhou dobu nedalo vydržet normálně fungovat.

A také v týdnu po lyžování, kdy jsem přestal spát de facto úplně, přišlo celkové zhroucení a kolegové z práce mi řekli, ať si vezmu neomezeně dlouhé volno, protože to se mnou nevypadá dobře. Pamatuji si, že jsem před svým bratislavským domem seděl ve svém autě a křičel jsem: „Né já nechci, do prdele, né já nechci“. Bylo mi jasné, že mě dostihla naše rodinná anamnéza v podobě deprese. Ráchel za mnou přijela do Bratislavy a další den jsme jeli do Brna, kde jsme se pokusili sehnat nějakého volného psychiatra, což byl téměř nadlidský úkol, nicméně po celodenním běhání po městě nás přijala starší paní doktorka, která sama nechtěla věřit, že se deprese mohla tak rychle rozvinout – v podstatě během týdne, nicméně mi doporučila, ať si zkusím odpočinout a předešla mi lehčí antidepressiva a Neurol.

Tak a jsem blázen, proběhlo mi hlavou, když jsem si v lékárně předepsané prášky vyzvedával a poté se u Ráchelinych rodičů zdráhal si první dávku vzít. Nicméně Neurol měl chvilkový blahodárný účinek a já aspoň na pár hodin v klidu usnul. Po dalším přibližně týdnu, kdy mi hlavou od probuzení do usnutí běhaly pouze a jen negativní myšlenky a prášky nijak příliš nezabíraly, se mi v hlavě začalo rodit jediné možné řešení té situace, a sice sebevražda. Pro ty z vás, kteří si život plánujete dlouho dopředu, vězte, že neexistuje nic než přítomný okamžik a že z úplně zdravého stavu se na prahu smrti můžete ocitnout během několika dnů konkrétně dvou týdnů. V rámci hluboké deprese je pro vás myšlenka na sebevraždu osvobozující a může vás zaměstnat klidně i na celý den.

Jak vypadá den s depresí: vzbudíte se za svítání spolu se zpěvem prvních ptáků, v tu chvíli vám hlavou bez přestání

začnou jet negativní myšlenky, nemáte sílu vstát z postele, obléknout se, vyčistit si zuby, zvednout telefon, najíst se – vše je nadlidský úkol. Chvilkové vysvobození mi přinášel jedině Neurol a myšlenky na to, že to už brzo vyřeším. Oběsit se v lese, nabourat v autě, skočit z mostu, spolykat prášky – úžasně osvobozující myšlenky před 14 dny ještě fungujícího manažera na kariérním vrcholu. V rámci řešení svých problémů mi moje okolí všemožně pomáhalo, shánělo doktory, hledali psychoterapeuty. Nakonec jsem během prvních několika týdnů, kdy prášky vůbec nepůsobily, dostal ke dvěma psychiatrům a dvěma psychoterapeutům. Kromě již zmíněné starší paní doktorky v Brně jsem se ještě ocitl na ambulanci bohunické nemocnice. Co se psychoterapeutů týče, tak jsem navštívil jakéhosi postaršího brněnského strýčka, který během rozhovoru občas zabrnkal na kytaru a jehož návštěva mě příliš nenadchla – což ale vzhledem ve stavu, v jakém jsem se nacházel, není zase až tak vypovídající hodnocení.

To pražská psychoterapeutka Mária mě zaujala více, a i když jsme se během ca 10 – 15 sezení téměř ničeho nedobrali, alespoň se mě snažila nabíjet optimismem a pomáhala mi řešit běžné starosti všedního dne, které se mi zdály v tu chvíli neřešitelné. A poprvé v životě jsem se ocitl na hranici mezi běžnými postupy a ezoterickým přístupem, což se vůbec nelíbilo mému bráchovi a ve spojení s Márií používal slovo šarlatánka. Rozmlouvala mi konzumaci prášků, doporučila mi první ezoterickou knihu mého matrixového života, a sice Moc přítomného okamžiku od Eckharta Tolleho. Ve fázi těžkého depresivního období nic moc čtivého, ale jako pokus a možný začátek po opadnutí nejhoršího stavu to dnes hodnotím kladně.

Pravděpodobně ještě v průběhu prvního měsíce, kdy deprese byla opravdu hluboká jsem se i značně přiblížil prvnímu pokusu o ukončení tíživé situace. Rozhodl jsem se pro práškový cocktail. Moje okolí se velmi snažilo, abych nebyl pokud možno sám. Navštěvovali mě rodiče, byl jsem v Brně, u bráchy, který měl tehdy ještě opravdu malé neteře, kdy ta starší důležitě chodila po ulici a říkala sousedům, že je na návštěvě strejda Dála, který má smutnou nemoc a i Ráchel, pro kterou byla začínající kariéra velmi důležitá, se snažila, co

to šlo, ale zase tak růžové to nebylo, protože prostě do práce musela a jak se později ukázalo hledala útěchu u svého šéfa, který si ji zřejmě po důkladném pohovoru vybral a který ji podle jejích slov byl jako studující psychoterapeut velkou oporou. Tak jako chápu, že život po boku depresivního jedince, který balancuje nad propastí, není žádný med, ale to, co se později odehrávalo, byla kudla do zad, která veškerou vynaloženou podporu hravě vynulovala. Ale dnes to již hodnotím tak, že každý člověk jedná nejlépe, jak umí a ona to prostě jen lépe neuměla.

V ten málem osudný den také musela do práce a nechala mě doma samotného s Pontym, což jak se později ukázalo, byla moje záchrana. V hmoždíři jsem si připravoval svůj smrtelný cocktail a když jsem rozmýšlel, jestli to rozpustím ve vodě, nebo jak to zkonsumuju, se můj pohled střetnul s pohledem Pontyho a v jeho očích jsem kromě lásky i našel informaci, ať to nedělám, protože on se potřebuje vyvenčit. V tu chvíli mi náhle naskočil text písně z cimrmanovské hry Záskok: žehlení, žehlení, konce tomu není. Vše je třeba nakropiti, pak se prádlo pěkně třpytí.... Začal jsem se smát, prášky spláchnul do záchodu a šel s Pontym na procházku.

Po zhruba třech týdnech od první návštěvy, jsem znovu navštívil paní doktorku v Brně, ta můj stav vyhodnotila jako opravdovou depresi a předepsala mi silná antidepresiva ve vysokých dávkách. Nechtěl jsem je brát, proto jsem v Praze přes známého dostal kontakt na doktora Vycházku, který pomohl jejich rodinnému příslušníkovi a byl považován za kapacitu. Ten potvrdil, že mám opravdu brát silná antidepresiva – tuším, že se prášky jmenovali Elicea a moje diagnóza, že je endogenní deprese, což znamená nezpůsobená vnějšími vlivy. Zároveň mi řekl, ať jsem v klidu, že antidepresiva bere každý pátý člověk a že s prášky budu normálně fungovat a že dokonce můžu neomezeně pít alkohol – no aspoň nějaká pozitivní zpráva v tom všem. Dále mi řekl, ať těmi svými výplody chorého mozku nikoho moc nezatěžuju, čímž vlastně popřel smysl psychoterapie a ať sedím doma v koutě a jsem radši zticha a čekám, až zaberou prášky. No nevím, na někoho možná tento poněkud drsnější přístup může působit dobře, leč já jsem v této skupině pacientů asi nebyl.

Prášky kromě vedlejších účinků příliš nezabíraly a já jsem se celé jaro potácel stále v depresi, leč postupně ubírající na intenzitě. V práci proto měli pochopení a nebyl na mě vyvíjen žádný nátlak. Postupně jsem se začal vracet do normálního života, ale představa návratu do práce pro mě byla totální noční můrou. Umožnili mi velmi pozvolný nástup zpátky do Bratislavy a já se rozhodnul, že to nevzdám a pokusím se s tím vším ještě zabojet. A co Ráchel? Místo, aby se se mnou radovala z postupného zlepšování mého stavu, se zřejmě stále více sblížovala se svým šéfem a v době, kdy jsem činil pokus o návrat do práce, někdy v průběhu léta přišel rozchod. Tehdy jsem si myslel, že jsem přišel o svou životní lásku, kvůli které jsem opustil nejhodnější holku svého života, s kterou bych, nepotkat Ráchel a její feromony, mohl prožít krásný poklidný rodinný život.

Nakonec jsem nějak vše překonal, ale tehdy jsem ještě nevěděl, že nemoc je učitel a pokud nepochopíme, co nám říká, tak se vrátí. V souladu s doporučením doktora Vycházky jsem místo pokorné radosti ze života začal žít poměrně bujarem alkoholovým životem plným různých mejdanů a večírků. Elicea už zřejmě zabírala, protože jsem opravdu byl v pohodě, ale až trochu roboticky zrychlený a i povahově změněný. Jedinými nepříjemnými vedlejšími účinky, které jsem ale v tu chvíli pocítoval, bylo rychle nabírání na váze a strašlivé pocení. Pamatuji se, že jsem seděl na jednání a po nohách mi do ponožek stékaly čůrky potu – nic moc extra příjemného. Jak jsem si v depresi myslel, že už nikdy nebudu mít vztah a milovat se se ženou, tak i v této oblasti jsem nakonec vůbec neměl problém. Nebudu tady popisovat všechny své bujaré zážitky, protože to pro náš příběh není důležité. Jedno setkání však zmínit musím, protože se mi dodnes jeví jako osudové. V rámci naší společnosti pracovala na naší pobočce velice sympatická Alex Nečasová, která se mi nabídla, že mi ukáže Bratislavu. Pamatuji si, že k našemu setkání došlo někdy na podzim, kdy bylo teplé slunečné odpoledne a sešli jsme se na nábřeží Dunaje, já i s Pontym a nutno říci, že s předešlého setkání obchodní komory již i trochu ovíněn. Doma jsem do batůžku sbalil ještě 2 lahve vynikající Pálavy Matyšák a společně s Pontym jsme vyrazili

na setkání s tou sympatickou kolegyní. Seděli jsme na lavičce na nábřeží, Ponty kolem radostně poletoval a já spokojeně popíjel obsah svého batůžku. Konverzace byla velice pohodová a milá a naše setkání se protáhlo až dlouho po setmění, kdy si pamatuju, že jsem Alex na hvězdné obloze ukazoval Jupáč a Saťáč – jak jsme familiárně na našem astronomickém táboře nazývali Jupiter se Saturnem. Alex vzhledem k tomu, že byla autem a tehdy ani v malém množství nekonzumovala alkohol, mě i s Pontym naložila do auta a odvezla nahoru na Kolibu, kde jsme tehdy bydleli. Vzhledem k nadměrné konzumaci alkoholu je poslední, co si ze setkání pamatuju, že jsem vystoupil z auta a pak stříh a ranní probuzení se silnou kocovinou a asi 20 zmeškanými hovory od Ráchel. Kde to sakra jsem? Jak jsem se tu ocitl? Co se děje? Proč mě prudí Ráchel? Kde je Ponty? Pontyyyy?? A on nikde. Volám tedy Ráchel, co se děje a její první věta byla: „Ty debile kde máš psa?“ Po pravdě jsem jí sdělil, že netuším. „Volali mi nějací lidi z Bratislavy, že Pontyho odchytili bezprizorně běhajícího po ulici“ sdělila mi Ráchel. A já na to: „No vidíš to je fajn, že se našel a že ta známka s číslem na krku zafungovala“. Vyslechl jsem si ještě několik pepných výrazů a prý, že měla strach, jestli jsem si to nehodil. Hlava mě bolela jako stěp a informací to na mě bylo nějak moc, tak jsem zavěsil a zavolal Alex, že nemám Pontyho a jestli s náma jel autem. Ona, že jo a že jsme spolu i vystoupili z auta. V tu chvíli jsem vyšel na balkón a z vedlejší zahrady na mě radostně poštěkával nalezený Ponty. Vzal jsem tedy láhev vína a vydal se k sousedům s omluvou a prosbou o navrácení mého ztraceného psího syna. Sousedi byli velmi milí a hrozně se smáli. Říkali mi, že včera měli žúrku a že Pontík běhal v noci sám po ulici, tak ho radši odchytili a prý že poté, co mu dali celý obsah lednice, přestal vrčet a v klidu u nich strávil noc. Byl jsem rád, že se vše vyřešilo a posílený několika brufeny se vydal na nějaké obchodní jednání.

Období podzimu a začátku zimy probíhalo v ukrutném pracovním tempu a tlaku a se spoustou večírků a také v postupném sblížování s Alex. Velmi zajímavá byla její záře – měl jsem třeba prezentaci pro všechny zaměstnance, a aniž bych se podíval, kde přesně Alex sedí, tak jsem to věděl úplně přesně podle záře, která z jejího místa vycházela – nic

podobného jsem nikdy nezažil a je to jakoby vám na noční obloze zářila hvězda v podobě nejjasnějšího slunce – tento příměr je trochu blbost, ale lépe tu její krásnou intenzivní záři nedokážu popsat. Někdy před Vánoci mi oznámila, že se rozešla se svým přítelem a se mnou se na Vánoce také rozešla moje tehdejší krátkodobá známost poté, co mi v mobilu našla nějakou osobní přátelskou zprávu pro Alex. Moje rada zní, že do cizích mobilů se prostě lézt nemá, ale stalo se a aspoň se vše rychle vyřešilo a v minulosti jsem se touto radou také ne vždy úplně řídil, takže nikoho nesoudím.

Vrátil jsem se ještě v období vánočních svátků zpátky do Bratislavy a podnikal společné akce s Alex. V té době mi taky nabídla, jestli bych s ní nechtěl chodit na masérský kurz a mě to přišlo jako výborný nápad – nevím proč, ale od té doby mi žádný její nápad nepřipadá jinak, než výborný. V lednu jsme zahájili masérský kurz klasické masáže a rozdělení bylo, že holky masírovali holky a kluci kluky, akorát já se masíroval s Alex navzájem, což bylo fajn. Během několikátýdenního téměř každodenního hlazení se náš vztah postupně prohluboval a musím říct, že krásnější začátek vztahu jsem nikdy nezažil – to postupné vzájemné prolínání energií bylo prostě úžasné a přál bych něco podobného zažít každému. Nutno taky podotknout, že se nejednalo o úplně rekreační aktivitu a že součástí kurzu byly teoretické a praktické zkoušky a že to ve slovenštině bylo celkem kumšt se tu anatomii učit – nicméně prošel jsem a mám dodnes certifikát, že se může jako masér žít. V tu dobu jsem také s Pontym a Alex zažil nejkrásnější oslavu svých tehdy 34 narozenin v Jihlavě, na kterou nikdy nezapomenu. Ponty si Alex taky zamiloval a myslím, že to bylo vzájemné. Takhle ve třech jsme lítali několik týdnů na růžovém obláčku a já se v té době vrátil do normálního stavu. Společné sledování filmů, blbnutí – někdy v té době se také zrodila hláška, že jsme jako Štěpán a Sáša – protože je to takové mazlivé, nápad, že společně musíme udělat zvedačku jako Johnny a baby z Hříšného tance a další. Bohužel nic netrvá věčně.

Fúze a stěhování společností do nové budovy se blížila, s tím jsem si také na sebe kladl větší pracovní tlak a někdy tuším v březnu propukla druhá deprese s občasnými hypomanickými

přesmyky. Což je stav několikahodinový stav, kdy jste úplně v pohodě, přestanete spát a vše má řešení, ale z následného vyčerpání se zase dostaví ještě o něco hlubší deprese. Pak už šlo vše ráz na ráz. Nemocenská, blížící se konec kariéry na Slovensku, konec vztahu s Alex, která mi řekla, že mě miluje, a když vidí, jak se ve svém stavu trápím a ona mi nemůže pomoci, že to prostě nedává a musí odejít. Všechno další už pak bylo jako zlý sen – deprese, potupný přesun zpátky do Prahy do controllingu jako podřízený svého bývalého podřízeného, třetinový plat, konec kariéry, ztráta nejkrásnějšího vztahu (do žádné polemiky na téma kvality vztahu s Alex se raději nepouštím – jak už jsem zmínil, každý jedná vždy nejlépe, jak umí a prostě to tehdy asi lépe nešlo), neschopnost starat se o Pontyho a díky „chápadí“ Ráchel také jeho ztráta. Byl to zkrátka bludný kruh, kdy ustupující deprese a následné uvědomění si reality vás zpátky uvrhne do deprese. Samozřejmě i přes poněkud méně hluboký průběh se mi i v tomto období honily hlavou myšlenky na ukončení toho trápení a tentokrát mě více zaujala možnost oběšení v tichosti doma na trámu v obýváku. Ponty u toho tenkrát nebyl a touha žít ve mně našťastí zvítězila i bez cizí pomoci. Rodina a nejbližší se opět velmi snažili, ale v tom prožívání stavu jste prostě nakonec sám a nikdo, kdo v něm nebyl, ho nemůže pochopit a ani ten, kdo měl podobný stav, ho nemusí úplně chápat, protože prožívání máme každý individuální. Teď s odstupem už je ale jasné, že každý stav jednou pomine a proto by to člověk neměl vzdávat.

V době přesunu zpátky do Prahy se pomalu nastartoval můj ezoterický příběh. Na jedné pracovní večeři mě oslovil vedoucí jedné naší divize Luboš a ptal se mě, jak mi je a jestli mi doktoři pomohli. Po pravdě jsem mu popsal, že stav se mi delší dobu moc nelepší a on na to, jestli nechci zkusit něco jiného a půjčil mi knížku Miroslava Hrabici: Co nám tělo říká – o duchovních příčinách nemoci. Můj druhý krůček po Tollem do ezoterického světa. Se zájmem jsem knížku prolístoval a přečetl si kapitulu věnovanou depresi. Nic moc pro mě přínosného mi to neřeklo, ale otevřel se mi aspoň jiný náhled na nemoc, než pohled lékaře. Po několika dnech jsem se opět potkal s Lubošem – dnes to hodnotím jako seslání prvního anděla ze strany vesmíru – a on mi vyprávěl svůj příběh, jak

spadnul z kola, měl zlomený nějaký obratel, z nemocnice ho chybně propustili a on při následném převozu mohl ochrnout a nakonec skončil na několik týdnů v sádrovém lůžku s možností, že také nemusí chodit a že jemu seslal vesmír anděla v podobě jeho kolegy šamana Františka, který ho v nemocnici navštěvoval a léčil pomocí krystalů a že jestli chci, tak s Františkem promluví, jestli by mi nezkusil pomoci on, nebo jeho žena.

Mezi tím jsem se na doporučení známého ocitnul na konzultaci svého stavu v Bohnické léčebně u doktora Krombholze, který popsal můj stav jako středně těžkou depresi a předepsal mi nějaký nový francouzský lék, na jehož jméno si ale už nevzpomenu. Doktor Vycházka, který se přesunul z centra Prahy do blízkosti Budějovické mou konzultaci s jiným odborníkem uvítal a to také bylo naposledy, co jsem ho viděl, protože pak mi najednou na jeho telefonní lince zvedla hovor nějaká paní, která mi řekla, že odešel pracovat do nějaké léčebny a ordinace na daném místě už nefunguje, takže jsem se na nějakou dobu ocitnul bez lékaře. Ti z vás, kteří třeba mají také zkušenost s nějakou duševní poruchou, vědí, že dostat se k nějakému zkušenému psychiatrovi, je poměrně složitý úkol a v době, kdy se váš stav zhorší během několika dnů a vy najednou nevíte, kam se obrátit a čekací lhůty mohou být dlouhé, je to poměrně stresující záležitost. Naštěstí se v mém okruhu blízkých známých vyskytuje hypochondr Karlík, který byl za svůj život snad u všech možných doktorů a ten mi doporučil psychiatra své sestry, který mě na modřanské poliklinice přijal a byl poměrně pohodový a k mé velké radosti měl na poličce výše zmíněnou knížku od Miroslava Hrabici.

Šamana Františka jsem znal od vidění delší dobu a mám s ním vzpomínku na jeden vánoční večírek, kde hrála kapela Laura a její tygři a my se dost společenský unavení potkali na toaletě a naše opilecky rudé pohledy se střetnuly – nosil tehdy brýle a měl řidší vlasy, proto mě jeho nynější vzhled překvapil – byl o pár let starší, ale brýle nenosí a má husté vlasy dlouhé jako indián. Také mi později během našich setkání sdělil, že neví proč, ale má mě spojeného s koncertem Laura a její tygři. Teď jsme se po několika letech potkali na letním setkání zaměstnanců a on se mě zeptal, jestli chci pomoci a ať mu

popíšu, co se mi děje a jak se cítím. Potom si vzal mou ruku a prostřednictvím svalového testu se ptal, jestli opravdu jsem připravený svou situaci řešit a na další otázky. Svalový test probíhá tak, že ten, kdo jej provádí, přiloží na vaši nataženou ruku své dva prsty do oblasti mezi zápěstí a předloktí a klade otázky a když ruka zůstane pevná, je odpověď ano a když poklesne, je odpověď ne – z mého úhlu pohledu něco jako detektor lži. Tehdy jsem se s touto metodou setkal poprvé a byl jsem z ní dost vyjevený. Nicméně po chvilce ťukání na mou ruku mi František řekl, že jeho žena Martina s touto metodou pracuje a ať se obrátím na ní, že jako můj kolega nechce znát dopodrobna mé problémy.

Pár dnů jsem váhal, jestli se mám Martině ozvat, nicméně potom převládnu názor, že za pokus nic nedám a svalový test u Marty absolvoval. Sezení u ní bylo velmi přínosné. Pomocí různých otázek a odpovědí prostřednictvím mé ruky jsme se ca po hodině dobrali toho, že jednou z příčin mého stavu je konfliktní situace s tátou z raného dětství. Princip této metody dále spočívá v tom, že si člověk onu nepříjemnou situaci představí tak, jak chtěl, aby probíhala. Přehrál jsem si v hlavě tu pro mě příjemnou scénu a světe div se – velmi se mi ulevilo a dokonce jsem se po dlouhé době usmál. Někomu to možná může připadat nevědecké, ale za sebe můžu říct, že jedno devadesátiminutové sezení s provedeným svalovým testem mi pomohlo víc, než deset hodin psychoterapie a hromada antidepresiv. Aspoň jsme se dobrali nějaké příčiny a moje úleva a lepší nálada trvala minimálně tři týdny. Ezoterická učení vycházejí z toho, že každá nemoc má svoji příčinu a když ji najdeme, pojmenujeme a odstraníme, tak se uzdravíme – dost velký rozpor oproti diagnóze endogenní deprese, která bez příčiny přichází a odchází. Po několika týdnech jsem sezení s Martinou opakoval a zase se dostavila značná úleva a pomalu jsem se díky tomu vracel do normálního života.

V průběhu září tohoto roku mě šaman František oslovil, že budou se ženou pořádat kurzy s ezoterickými tématy, na kterých se s námi podělí o to, co se oni sami během své cesty naučili. Cyklus seminářů pojmenovali Cesta do středu – tj. ke své duši resp. srdci. Kurzy probíhaly vždy ve čtvrtek a já se po prvním sezení vždycky moc těšil na další čtvrtek, protože

s lidmi, kteří se kurzů účastnili, mi bylo fajn a řešená témata pro mě byla nová a velmi zajímavá.

Jedním z prvních témat byl zákon přitažlivost vesmíru, který je popsán v mnoha knihách a já se takto dostal ke knížce a filmu Tajemství – oboje jsem hltal a ihned začal praktikovat ve svém životě. Dnes s odstupem několika let, je moje osobní zkušenost taková, že na jednoduché věci, typu volné parkovací místo, mi zákon funguje poměrně spolehlivě, avšak na téma zdraví to tak úplně jednoduché v mém případě není a nebylo. Metoda by měla fungovat, že jakou myšlenku a objednávku do vesmíru vyšlete, taková se vám v reálném životě vrátí. Od začátku jsem si objednával hlavně, ať už jsem zdravý a to se mi bohužel opravdu tehdy nesplnilo. A s odstupem času konstatuji, že osud je prostě osud a ne vše si lze objednat, když ještě máte v rámci karmy projít nějakými nezpracovanými tématy. Ale pokud budete ca mezi pěti šťastnými procenty, tak se vám může stát, že vám bude fungovat téměř na vše. Nicméně předpokladem šťastného života, je pozitivní myšlení a k tomu vás objednávání přivede, protože málo kdo, by si objednával něco negativního. Jedna pasáž z knížky, kde si mladý muž namaloval peříčko a ono se mu během jedné noční procházky přesně to samé peříčko sneslo k nohám, měla na mě později ještě zajímavý vliv.

Dalším tématem byl svalový test a knížky od jeho učitelky Zdeny Jordánové. Opravdu zajímavé bylo také téma nemoce, kde jsme řešili, že se jedná o nezpracované emoce a nemoc znamená nemít moc nad svým životem. Zde jsme také řešili již mně známou knížku od Miroslava Hrabici. V rámci této části, jsme také řešili knížku od Norbekova Jak se zbavit brýlí a František s Martinou se s námi dělili o své zkušenosti, že za pomoci předepsaných cvičení se jim zrak opravdu podstatně zlepšil. Se zrakem do této doby naštěstí žádný problém nemám, takže jsem ani knížku nečetl a cvičení neabsolvoval, ale co vím od lidí, kteří poctivě cvičili, tak se jim zrak opravdu zlepšuje.

Všechny semináře si dnes již nepamatuji, ale bylo pár seminářů, které mě velmi oslovily a s naučenými poznatky a metodami pracuji do dnes. Jedním z nejsilnějších zážitků bylo,

když jsme se učili pracovat s kyvadlem a ono se mi opravdu rozkývalo a také, když jsem pomocí proutku našel vodu. Kyvadlo se od té doby stalo nedílnou součástí mého života a pracuji s ním v podstatě na denní bázi a za tu dobu jsem vystřídal mnoho různých typů a všechna fungovala, ale při práci s kyvadlem platí, že doporučená pravidla pro práci s nimi, bychom měli opravdu dodržovat, protože směr kývání se dá vůlí velice dobře ovládat tzn., že když chcete nějaký výsledek, tak ho i získáte a kyvadlo kývá tak, jak chcete. Asi nejlepší návod najdete v knize Markuse Schirnera Kyvadlo praktická kniha a pokud budete rady v této knize bezpodmínečně dodržovat, tak výsledky vaší práce budou poměrně přesné.

Mezi další zajímavá témata patřilo šamanské cestování, během kterého většina účastníků za zvuku šamanského bubnu potkala své totemové zvíře – já tedy ne, ale i tak vím, že moje totemové zvíře s kterým jsem spojen je jednoznačně želva. Základy léčení mě také velmi zaujaly a dodnes používám St. Germainovi formule pro ozdravování potravin s tím, že si takto ozdravuji léky, které беру. Diskuse na téma inkarnace duše mě tehdy také velmi zaujala a otevřel se tím pro mě nový neznámý pohled na život – když připustíme, že inkarnace duše opravdu funguje, pak nám náš stávající život přestane připadat nespravedlivý, protože duše se prostě v dané inkarnaci vyvíjí i na základě prožitků v minulých životech a prochází v daném životě jen další fází vývoje. Já dnes zastávám názor, že duše je řidič a fyzické tělo auto, které řídí a smrt je tedy opuštění těla resp. posléze dojde k výměně za jiný vůz – vím, že se to nedá exaktně dokázat, nicméně si to v okamžiku smrti pravděpodobně prožije každý z nás, kdy opustí své fyzické tělo a vědomí duše zůstane zachováno.

Více setkání také bylo věnováno meditacím a různým technikám, jak se do meditativního stavu dostat. Mě oslovila meditace Modrá alfa, kdy prostřednictvím barev jednotlivých čaker postupně sestoupíte do meditativního stavu, kdy se vám zpomalí mozková činnost do stavu alfa. V podstatě všechny meditativní techniky pracují na podobném principu, kdy se v rámci zpomalení myšlení propojuje vědomí s podvědomím. V České republice je učitelem metody Modrá alfa Petr

Velechovský, jehož seminář jsem posléze také navštívil a mohu jej všem doporučit, protože Petr má svoji činnost jako posláni a nepodlehnu tlaku komerce a své osvětové kurzy nabízí za velmi přijatelné ceny pro všechny sociální skupiny. Od doby, kdy nás František s Modrou alfou seznámil, ji praktikují stejně jako práci s kyvadlem v podstatě na denní bázi. V americké literatuře se s identickou metodou setkáte pod názvem Silvova metoda ovládnání mysli – jak jsem se později dozvěděl.

Série těchto velmi zajímavých seminářů mi tehdy pomohla k návratu do normálního život a doslova jsem hlta všechny nové informace a poznatky, které mi otevřely nový pohled na svět a hlavně mě naplňovaly přesvědčením, že i v mém případě je možné plné uzdravení a život bez prášků. Pak přišel prosinec 2011 a můj vesmírný příběh se začal nečekaně z nenadání dále zamotávat.

Z další literatury, kterou mohu z té doby doporučit, jsou samozřejmě Čtyři dohody do Miguela Ruise, Miluj svůj život od Louis Hay, Žádná setkání nejsou náhodná od Key Pollacka a Mladý muž, který chtěl být bohatý. Nejvíce mi asi zaujaly 4 dohody a to jak knížka, tak i audiokniha namluvená Jaroslavem Duškem, tak i představení Jaroslava Duška. Dnes můžu konstatovat, že je znám téměř nazpaměť a pasáž, že úplné uzdravení spočívá v odpuštění všeho všem, praktikuji i v rámci svých meditací a i když to nebylo úplně jednoduché, tak dnes není v mém životě nikdo, komu bych vše neodpustil.

Co se vlastně odehrálo tak zásadního v prosinci? Byl jsem v den úmrtí VH s Lubošem na výletě na Ještědu a dole v Liberci při obědě, nás zastihla zpráva, že VH zemřel. Měl jsem ho rád a byl jsem tedy z té zprávy smutný a rozhodl jsem se, že za něj a za svého zesnulého tátu zapálím na hřbitově v Polubném svíčku. Aniž bych přesně věděl, kde má táta hrob, tak jsem jej, veden zřejmě intuicí, na první pokus našel, i když jsem se při tom musel po kolena brodit v čerstvě napadlém sněhu – domů do Prahy jsem přijel lehce podchlazený, rozhodl jsem se tedy, že se ohřeju ve vaně a budu meditoval ve stavu alfa. V rámci své meditace jsem jako vždy začal svým rituálem děkování a odpouštění a když jsem děkoval a odpouštěl

svému tátovi, s kterým jsem neměl úplně idylické vztahy jako dítě, jsem najednou do prsou dostal velice silný energetický náraz, který jsem si nebyl schopen nijak vysvětlit a po dlouhou dobu jsem jej spojoval s nějakým signálem od táty a se svojí návštěvou jeho hrobu.

Po nárazu události nabraly relativně rychlý spád. Najednou jsem začal být někdy v době po jeho pohřbu víc energický, vše mělo řešení – no prostě stav se z pohledu matrixu přeměnil do mánie. Nicméně v rámci té mánie se odehrávaly zajímavé příběhy, které jsem prožíval a které si plně pamatuju – z ničeho nic jsem měl pocit, že jsem na setkání VH s Dalajlamou a líčím mu jaké fajn večírky jsme jako disidenti prožívali a že je škoda, že je takový asketik, v práci jsem dával výpověď a podepisoval se se srdíčkem jako VH, nicméně to ve mně v rámci mých stavů záhadně přepínalo a je pravdou, že jsem si občas s chutí i zahajloval. Bez zajímavosti jistě také není, že jsem v tom týdnu řekněme propukající mánie velice často cítil velmi silnou lásku vyzařující z mé srdeční čakry a bezmezně věřil, že přichází doba, kdy opravdu pravda a láska zvítězí a byl nesmírně šťastný. V rámci svého manického poletování po budově, kde jsem pracoval, jsem navštívil v kanceláři Alex, která po omezenou dobu v Praze tehdy pracovala – okamžitě se do ní opět bezhlavě zamiloval a věnoval ji DVD U mě dobrý a své tehdejší kyvadlo, které považovala za řetízek na nohu. Bylo to právě setkání s Alex, které ve mně probudilo tu výše zmiňovanou bezmeznou lásku – ze své srdeční čakry jsem vyzařoval tak silně, že mě na prsou úplně vřelo. V té době jsem také doma vytvořil obrázek, který jsem posléze vyhodil a dodnes toho lituji – bylo na něm vyobrazeno mé nové chápání světa a života v lásce a přítomném okamžiku a zřejmě jsem tam poprvé pro mě a Alex použil zkratku DNA – Daniel N. Nečasová Alex – všimněte si, jak je příjmení Alex krásně ezoterické, upozorňující na život mimo čas – tzn. pouze v přítomném okamžiku.

Po několika dnech se rodina usnesla, že je potřeba hospitalizace a brácha s Lubošem mě tuším v předvečer mých 35 lednových narozenin vezli na příjem do ÚVN, kde při příjmu jsem svět viděl očima druhé duše, kterou byl AH – oceňoval jsem nordické a germánské rysy lékařky na příjmu a když mě

sestřičky vezly podzemními chodbami ÚVN, myslel jsem si, že jedu na gestapácký mejdan. V tu chvíli jsem také prožíval zrychlený příběh od smrti AH do stavu řekněme zralého věku mých let.

Pak si pamatuju, že se mi sestry a doktoři snažili dát prášek na uklidnění, ten jsem odmítnul a poté se strhla menší potyčka, kdy se mě snažili připoutat k posteli a dát mi uklidňující injekci – vím, že jsem v ten okamžik měl neuvěřitelnou sílu a strach. Z čeho? Byl to strach, že AH dostane smrtelnou injekci, nebo že Ježíš bude opět ukřižován – nevím – každopádně to byl strach ze smrti. V tu chvíli jsem opravdu nechápal, proč mě chtějí uspávat.

Následné probrání se po chemickém zásahu léků ca po týdnů v nemocnici byl pro mě dost velký šok a měl jsem již opravdu pocit, že můj život je u konce, protože teď jsem definitivní blázen, který je v léčebně. Docela zajímavé bylo, že jsem na uzavřeném oddělení ÚVN začal kouřit krabičku cigaret denně s držením cigarety jako VH, které je takové specifické (v běžném životě jsem cigaretu nikdy neměl v ruce). Tuším, že po měsíci mě z léčení propustili a já vyšel ven stále s tím pocitem, že život je s prominutím v hajzlu..... První den, kdy jsem se vrátil do práce za mnou přišel šaman František a řekl mi, že pro mě má zprávu z vesmíru, a že prý je vše v nejlepším pořádku a tak, jak má. Ta zpráva mi tehdy moc pomohla a uklidnila mě, ale tehdy jsem ještě nevěděl a neuvědomoval si nic z toho vesmírného příběhu, který se na pozadí toho všeho odehrával. Tehdy jsem také na dlouhou dobu naposled spatřil Alex, která se zřejmě nedlouho poté vrátila zpět do Bratislavy a já na ní neměl žádný kontakt a myslel si, že je tato kapitola mého života definitivně uzavřena.

Několik dnů po hospitalizaci jsem odcestoval ve svém životě již po třetí do Mexika, a sice se sestrou bráchovi přítelkyně, která zde zahajovala svou cestu kolem světa. Byla to celkem odvážná akce totálně zdrogovaný léky cestovat sám přes půlku světa – nicméně podařilo se a v pralese v oblasti Palenque jsme se šťastně setkali. Z cesty si příliš nepamatuju – za zmínku ale určitě stojí dva zážitky ze státu Belize. A sice šnorchlování se želvami na karibském ostrově Cuye Caulker,

kde jsem se ocitl mezi svými a je to tak krásný zážitek, že si jej ještě rád jednou zopakuji se svou životní partnerkou, abych ji ukázal a sdílel s ní krásu podmořského světa. Jak jsem byl pod prášky, tak mi ani nevadilo, že si kolem nás v klidu plavali poměrně velcí žraloci. Dalším zážitkem bylo mé druhé narození v jeskyni, kde byl v jednom místě tak úzký průchod, že jsem se v něm zaseknul a asi půl hodiny se nemohl dostat nahoru, dolů, dopředu, dozadu – prostě nikam – nakonec vše dobře dopadlo a já tehdy, když se dostal ven, měl opravdu radost, jako bych se znovu narodil. Dále byla i velmi zajímavá cesta z Guatemaly zpět do Mexiko City na letiště, kterou jsem opět absolvoval zcela sám.

Nedlouho po návratu z latinské Ameriky se konalo táborové setkání, na které se mi kvůli účasti Ráchel příliš nechtělo, ale anděl Luboš mi řekl, že pojede se mnou a jestli chci, že se mnou i v létě pojede na dětský tábor, na který jsem v různých rolích jezdil již od svých 13 let. Přijeli jsme na setkání v Kadově na Vysočině a Luboš v rámci seznamování se s táborovou skupinou zlehka popil několik místních panáků zvaných Kadovánek. Poté, co skupina odešla, jsme s Lubošem zůstali v hospodě sami a on se na mě podíval pohledem podlitým krví a řekl mi: „Ty vole, ty jsi tady, abys dokázal velké věci – ty změníš tenhle svět“ Zasmál jsem se tomu jako dobrému opileckému vtipu, protože v té době jsem se cítil jako totální looser.

Pak nějak uběhl přibližně rok, kdy jsem se dále duchovně rozvíjel a vzpamatoval z hospitalizace – během toho roku jsem tuším absolvoval šamanský rituál navracení duše do těla, během něhož jsem cítil, jak do mého těla vstupuje energie a já si uvědomil, že duše je forma energie a začal si uvědomovat, že ten energetický náraz ve vaně mohlo být přivtělení duše. Na jaře roku 2012 jsem také absolvoval seminář Modrá alfa u Petra Velechovského, který mohu opravdu všem doporučit. Nemám v rámci meditativních stavů na rozdíl od jiných žádné vizualizace, proto pro mě část, kdy se mi mělo zobrazit, že jsem např. v kořenech květiny, byla trochu náročná. Ale dnes již vím, že vizualizace nejsou potřeba, a když vám má nějaká zpráva přijít, tak vám prostě přijde, a budete si jistí, že to je ono. V rámci Modré alfy jsem např. i zkoušeli diagnostikovat

nemoci u lidí, které jsme vůbec neznali a opravdu se to i mně podařilo – přejížděl jsem rukama po představě těla dotyčného a tam, kde byl nějaký problém mi ruce začaly brnět – hodně zajímavý zážitek. Opravdu jsem diagnostikoval správně. Další částí semináře bylo také mentální léčení, které je další možnou formou po energetickém léčení, jakým je například Reiki. Jenom abych uvedl pro zajímavost své první setkání s léčitelkou Reiki, ke kterému došlo asi v 17 letech a léčitelkou byla moje tehdejší táborová milá. Vzpomínám si, že jsem si vyvrknul kotník a nemohl téměř chodit. Ona mi na něj přiložila své ruce a místo se začalo prudce ohřívat. Během půlhodiny intenzivního toku energie mi zmizel otok a bolest ustoupila a já normálně chodil. Pokud tyto řádky budou číst nějakí lékaři, pak vás tímto žádám, abyste přestali lidi lekat a nebyli lékaři, ale opravdu lékaři, kteří lidi léčí a to znamená i otevření se alternativním přístupům, které v mnoha případech spolu s klasickým léčením mohou opravdu pomoci a někdy dokonce i bez klasické medicíny. 21.12.2012 také proběhlo meditační setkání u Františka v Orlických horách a já věděl, že tohle setkání bylo jistě nějakým způsobem uvažováno, když Mayové tvořili svůj kalendář – prostě to bylo i o nás a o tom, co se v tomto čase odehraje.

Někdy na jaře roku 2013 postupně přišla další mánie a já znovu vyzařoval ze své srdeční čakry lásku, znovu viděl svět krásný, ve Hvězdě jsem absolvoval rituály, které mi chodily odněkud z vesmíru, s někým telepaticky komunikoval, znovu viděl svět očima té zlé duše, akorát ten příběh se odvíjel od středního věku až po úplné miminko, až jsem věděl, že je duše pryč. Těsně před hospitalizací mě navštívili František s Lubošem a snažili se mě uzemnit a já si pamatuju, jak jsem jim vykládal, že mám 3 duše: svoji RB, zlou AH a přivtělenou VH a že to souvisí s tím, jak Dáša na pohřbu operovala s 3 urnami. Pak proběhla hospitalizace, zase jsem kouřil atd atd. Ihned po hospitalizaci jsem Lubošovi říkal, že mi duše VH přišla na pomoc, abychom svět společně zbavili té strašné duše, kterou jsem také měl v sobě a že se to povedlo a že už žádná další schizoafektivní manická příhoda tím pádem nehrozí. Jenom ještě pro doplnění příběhu – duši AH jsem nějakým způsobem v rámci informací, které mi chodily, dostal do dvou krystalů – konkrétně diamantů, které jsem věnoval

velmi sympatickému staršímu páru ve Hvězdě. Pamatuji si, že v rámci toho, jak mi příběh oné duše běžel pozpátku, tak jsem i zaslal sms zprávu ve tvaru Frei macht Arbeit a další. Také mi přišlo, že mám letohrádku ukázat československou lásku a já se tam tehdy dobýval a strážný z toho byl dost vykulený.

Co se hospitalizace týče, tak rozhodně netvrdím, že můj stav byl normální a nebyla potřeba. Z nějakého důvodu to mělo celé proběhnout tímto způsobem, tak to tak proběhlo – v určité fázi jsem prostě potřeboval uzemnit a tak vysoko jsem musel tehdy vylétnout proto, že jinak bych nebyl schopný vyzařovat tak intenzivně lásku ze své srdeční čakry, která byla potřebná k vypuzení zlé duše a svým způsobem být z pohledu matrixu blázen je docela osvobozující stav. Děkuji také svému okolí, že mě podporovalo nejlépe, jak umělo a že jsem díky jejich husté záchranné síti v rámci matrixu sice propadnul hodně dolů, ale ne na úplné dno, které by spočívalo ve vyhození z práce a totálním vyčlenění ze společnosti. I tak to ale byla ze strany vesmíru dost náročná zkouška a jsem rád, že jsem ji ustál a snad i zvládnul. Jenom ještě pro upřesnění – v rámci druhé hospitalizace se mi doktoři snažili namluvit, že mánie přišla proto, že jsem svévolně vysadil prášky. Což ale není v žádném případě pravda – napřed mi tehdy přišel stav, který byl silnější než všechny prášky a pak už v rozletu jsem v nějaké fázi pravda přestal prášky řešit a brát.

Ani moji ezoteričtí přátelé mi můj příběh zpočátku vůbec nevěřili a bylo docela těžké být na ten silný příběh sám, ale já vím, co jsem zažil, co jsem proč v rámci těch stavů udělal a hlavně žil s pocitem, že se na světě opravdu na pozadí děje nějaký proces, jehož jsem součástí, a na jehož konci resp. na novém začátku pravda a láska zvítězí. Chápu, že i doktoři v ÚVN na mě museli koukat jako na totálně rozjetého maniaka – už jen proto, že v rámci psychiatrie považují duševní nemoci za poškození mozku, ale lidská duše s mozkem nemá nic společného – ta se nachází v oblasti srdce a potvrzuje to i místo, kam jsem dostal energetický náraz v rámci přivtělení duše VH a podle šamana Drunvala Melchizedeka v tom spočívá hlavní problém dnešní civilizace, že žije ve své hlavě, rozumu, egu a při tom by měla žít v rámci svojí duše tj. v srdci a tak i najde opravdové štěstí. Pamatuji si, že moje tehdejší

prohlášení, že jsem zdravý, protože se svou duší komunikuju a ta je v pohodě, mého ošetřujícího lékaře dost šokovalo a úplně pravdu jsem tehdy neměl, protože v té době jsem měl duše tři a to je i pro želvu až moc.

I z druhé hospitalizace jsem se nějakou dobu vzpamatoval a snažil se přežít v rámci matrixu a zejména krátce po propuštění to bylo docela náročné. Z roku 2013 už si v tuto chvíli neuvědomuji nic podstatného – snad jenom to, že jsem navštívil na doporučení Luboše kartářku, ale nějak mi nic zásadního z tohoto setkání neutkvělo v paměti – jenom to, že moje životní číslo je 4, ale význam tohoto sdělení mi do dneška není jasný. V září toho roku jsem se pak potkal s Mirkou, která v té době čekala miminko a na nějakou dobu se stala spolu s posléze narozeným Matyášem součástí mého života a i se podílela na dalším vesmírném příběhu.

Další zajímavé události se pak odehrály až na jaře 2014. Dostal jsem se tehdy do stavu lehké mánie (přesto, že jsem poctivě bral prášky) a začaly mi opět chodit v různé podobě zajímavé informace. Třeba to, že jsem mexická inkarnace (tak proto ty opakované cesty do Mexika, kde se vždycky cítím jako doma) a mám něco v tomto životě prožít s egyptskou inkarnací – zpráva ve znění želvy zdraví anděly resp. kočky nebo tak nějak to tehdy bylo. Přestával jsem dlouho spát, byl jsem čilý a nabuzený a nejbližší okolí se obávalo, že se můj stav opět zvrtně – nicméně já věřil tomu, že už není potřeba létat tak vysoko a dle pokynů z vesmíru, které mi přišly, jsem udělal rituál (můžeme ho nazvat třeba doutníkový, protože doutník jsem v jeho rámci také kouřil) a stav postupně odezněl. V rámci tohoto stavu mi také přišla zpráva, že svatá čtveřice má společně jet někam, kde jsou pyramidy – za svatou čtveřici považuji uskupení sebe, šamana Františka a anděla Luboše (čtvrtým do party je pravděpodobně moje druhá duše VH).

Tehdy na jaře se také vyplnila část úkolu, abych letohrádku ukázal československou lásku a sice jsem tam vzal svého nevlastního tátu s mámou a on má mámu Slovenku a tátu Čecha – tzn. je produktem česko-slovenské lásky. Byla tam tehdy výstava Bohumila Hrabala, kterého měl rád. Když jsme

pak šli ven z obory, tak mi přišla jeho hlasem zpráva: Buddha – kyvadélko. Není bez zajímavosti, že jsem se tehdy zabýval otázkou inkarnací, kdo z nás mohl být kdo a že mi stále chodilo, že v mém blízkém okolí je inkarnovaný Buddha, což mi i kyvadlo potvrzovalo. I v nějaké knížce jsem se dočetl, že pro vesmír byla druhá světová válka poslední kapkou a seslala sem v této době všechny významné duchovní mistry a učitele, aby proběhla změna, protože jinak by hrozil lidstvu zánik – a ono zbavení se duše AH, do toho poměrně dobře zapadá, jak mi posléze bylo i potvrzeno. Po splnění úkolu tedy Hvězda vydala své tajemství a zprávu. Je-li v mém okolí někdo opravdu inkarnace Buddhy, tak to 100% sedí na anděla Luboše a kdo ho zná, tak to může potvrdit – je to člověk, který se neumí rozzlobit a za každé situace pomáhá všem, komu může.

Někdy na podzim téhož roku se mě šaman František ptal, jestli jsem už slyšel o bosenských pyramidách ve Viskou a že bychom se tam mohli společně vypravit. Studoval jsem si o nich dostupné materiály a hlavou mi blesklo, že by to mohly být ty pyramidy, které máme společně navštívit. Také v tomto období mi doporučil přečíst knížku od amerického šamana Drunvala Melchizedeka Had světla, kde popisuje svoji duchovní cestu a spoustu absolvovaných rituálů, které provedl po celém světě v souvislosti s přesunem Hada světla z Tibetu do And a nástupem nového 13000 let trvajícího cyklu. Knižka mě doslova pohltila, protože to, co tam Drunvalo popisuje je o dost silnější káva, než je moje prosté přivtělení duše a zbavení se duše magora. Doporučuji všem pochybovačům přečíst. Jednou z částí příběhu je také umísťování krystalů k mayským pyramidám a v souvislosti s tím, mě napadlo, že bychom také mohli stejně jako Drunvalo k bosenským pyramidám umístit krystal resp. krystaly. Mirka mě v té době upozornila, že nedaleko mého bydliště je prodejna minerálů, kde mají krásná kyvadla a samozřejmě také krystaly. Vydal jsem se tam a v právě probíhající slevě jeden moc pěkný krystal zakoupil. V prosinci těsně před Vánoci jsem navštívil koncert mojí oblíbené skupiny Tři sestry a na první pohled mě upoutal přívěšek na krku Lou Fanánka Hagena, na kterém byl křesťanský kříž, židovská hvězda a muslimský půlměsíc – hned jsem věděl, že to je zpráva pro mě a pro svatou čtveřici –

máme společně vyrazit někam, kde se prolínají tyto tři náboženské směry. Začal jsem si studovat něco o Bosně a Hercegovině, hlavním městu Sarajevu a také Visoku a zjistil jsem, že je to přesně toto místo, kde se tato náboženství potkávají.

Super, věděl jsem tedy kam a kdo máme společně jet a tušil, co se tam může odehrát a zbývalo už jen tedy doladit termín, což vzhledem k Lubošově pracovnímu a osobnímu vytížení byl téměř nadlidský úkol, ale věřte tomu, že je-li váš záměr veden a řízen Velkým Duchem, tak se i nemožné nakonec stane skutkem. Z konce roku 2014 ještě stojí za zmínku, že jsem 17.listopadu absolvoval u šamana Františka v Orlických horách seminář věnovaný problematice Lakotského medicínského kruhu, který od té doby pravidelně navštěvuji a kruh mě při jedné z posledních návštěv požádal, abych se o něm detailněji rozepsal, tak tak činím.

Svémi slovy vám tedy popíšu svoji práci s Lakotským medicínským kruhem. Jak jsem pochopil, tak různých medicínských kruhů existuje celá řada – ten, který nám na svém semináři popsal šaman František, je tady u nás v České republice díky šamance argentinského původu Alicii Hamm, která zde několik kruhů na různých místech v rámci svých návštěv a pořádání seminářů, postavila a vysvětlila. Já sám jsem doposud navštívil tři jí vybudované kruhy a ve všech rituál probíhá stejným způsobem a funguje. Jeden je v Orlických horách na pastvě šamana Františka a další dva nedaleko Prahy v Chrustenicích – jeden na pozemku Slávka a Karolíny U kamenné ryby a jeden volně přístupný v lese nedaleko Chrustenic na moc pěkném místě. Alicia Hamm je šamanka, která se učila právě u Lakotů a také Hopiů a se svými semináři cestuje po Evropě a jednou za rok pravidelně navštěvuje také Českou republiku a Slovensko.

Kruh se sestává ze dvou kamenných kruhů – vnitřního a vnějšího. Uprostřed vnitřního kruhu se nachází indiánský totem ve tvaru písmene Y zvaný Činupa. V každém z obou kruhů je 8 kamenů reprezentujících ve vnitřním kruhu: vnitřní dítě, sen našeho života, vnitřní ženu, zákon matky země, vnitřního muže, lásku a emoce, duši a předky těla a duše. Do

kruhu se vstupuje vždy od východu, kde ve vnějším kruhu je kámen reprezentující Velkého Ducha (Bůh v indiánském pojetí a chápání). Zatímco ve vnitřním kruhu komunikujete sám se sebou a svými vnitřními elementy ve vnějším kruhu komunikujete s vesmírem a jeho zástupci. Dalšími kameny ve vnějším kruhu jsou: Bílá bizoní žena, strážci snů, božská matka, strážci karmy, božský otec, 7 Buddhů, již zmiňovaný Velký Duch a kámen malých lidí a kámen osvícených.

Na začátku práce s kruhem vždy pracujete pouze s vnitřním kruhem a 4 základními směry a Činupou. Tzn. s dítětem, ženou, mužem a duší. Pohyb v kruhu má svá pravidla a až nastane správný čas, tak se dá práce rozšířit o zbytek vnitřního kruhu a po nějaké další době také o vnější kruh. Samotná práce s kruhem probíhá tak, že každému elementu dáváte dárek, kladete otázku a posléze dostáváte odpověď – nevím, jak to přesně funguje, ale prostě vám do hlavy naskočí odpověď a vy víte, že to je ono. Mně se třeba při začátku práce dělo to, že když mi přišla odpověď na otázku, tak vždy na potvrzení správnosti začal foukat silný vítr. V jiných kruzích a ani v tom v Orlických horách se již tak neděje a já si správnost odpovědi raději potvrzuji pomocí kyvadla. Já se také před vstupem do kruhu očišťuji vykouřením bílou šalvějí a uvrhuji se do meditativního stavu bubnováním na šamanský buben a vstupuji do alfa stavu. Ideální pro práci je, abyste měli svou duši v těle – což se dá změřit kyvadlem a lze ji navrátit buď šamanským rituálem, pohybem v přírodě nebo během sestupu do modré alfy pomocí harmonizace čaker. Velice zajímavým zážitkem bylo v rámci mé první návštěvy medicínského kruhu v Chrastenicích, že se přesně v okamžik mého vstupu do kruhu strhla lokální bouře, kdy sice nepršelo, ale v blízkém okolí se blýskalo a hřměly hromy. Majitelé kruhu se mě pak ptali, co že jsem to v tom kruhu prováděl, protože si bouřku také spojili s mým vstupem do kruhu. S kruhem od prvního absolvovaného semináře pracuji poměrně intenzivně a dá se říci, že téměř není měsíc, kdy bych kruh nenavštívil a nepomeditoval v něm. Po několika návštěvách mě sám kruh posléze vybídnul, abych navštívil i vnější kruh a já se tehdy zeptal šamana Františka, jaké v něm jsou elementy a jak se v něm mám pohybovat – logika pohybu se nijak neliší od pohybu ve vnitřním kruhu akorát tedy, že dostáváte informace

od vesmíru. Informace získané v kruhu jsou i důležitou součástí mých dalších kroků a budu o nich dále psát.

Intenzivním zážitkem mého života byla cesta do Visoka na konci dubna roku 2015. Indicie byly poměrně jasné a bylo zřejmé, co by se mělo odehrát. Nicméně ego, které v mojí osobě cítilo, že ztrácí vliv, neustále podsouvalo, proč zrovna já bych se měl účastnit něčeho pro svět významného a to se týkalo i cesty do Bosny. Utvořili jsme menší skupinku a přes Brno, Bratislavu, Budapešť, Chorvatsko jsme se v naší dodávce ca. Po 12 hodinové cestě ocitli v městečku Visoko nedaleko Sarajeva. Od začátku našeho pobytu jsem byl jako na trní, co se bude dít a krystal, který jsem několik měsíců opečovával na slunečním a měsíčním svitu, jsem měl neustále při sobě. Jako první po ubytování jsme navštívili horu, která má nepopíratelně tvar pyramidy a na jejích stěnách je i viditelné její opláštění a která se jmenuje honosně stejně jako v Mexiku pyramida Slunce. Moje ego mi říkalo, že když už teda něco, tak bych samozřejmě měl svůj krystal umístit někde na největší pyramidě, ale ono se nic nedělo a já začínal být lehce rozmrzelý. Nic se nedělo ani když jsme navštívili tunely v Ravne, které jsou částečně odkryté a je předpoklad, že vedou až do samého středu pyramidy Slunce.

Co bylo velmi zajímavého v Ravne, že před vstupem do tunelů se prodávaly různé suvenýry, mezi kterými figurovaly i všechny možné krystaly různé velikosti. Pan prodavač se s námi dal do přátelské diskuze a posléze nám každému nějaký ten krystal zdarma věnoval. Po meditaci v tunelech, kde prý je ozdravné záření záporných iontů a meditaci na vrcholu pyramidy Slunce jsme se vrátili zpátky do našeho penzionu a pamatuji si, že jsem otrávený, že se nic neděje a cesta sem je možná zbytečná, hodil svůj krystal do kouta pokoje a otráveně ulehnul ke spánku.

Samotné Visoko je nevelké městečko, kde se opravdu potkávají tři výše zmíněná náboženství a bylo součástí jugoslávské války a dodnes některé budovy nesou stopy po kulometné střelbě a co bylo zajímavé, že prý když dělostřelecké granáty dopadaly na horu, která je dnes pojmenovaná jako pyramida Slunce, tak se po dopadu na ni

ozývala dutá ozvěna, což potvrzuje skutečnost, že by hora opravdu mohla být pyramidou. Další den jsme se rozhodli, že navštívíme královskou mohyly ve Vratnici. Stále otrávený tím, že svůj krystal neumístím na pyramidu Slunce jsem se podíval do rohu pokoje, kde odhozený ležel a tak nějak automaticky jsem si krystal dal do kapsy a vzal ho sebou na naše další putování. Královská mohyla je takový malý kopeček, který ale také prý vyzařuje léčebné záření. Když jsme vystoupili na jeho vrchol a rozptýlili se na něm najednou mi do hlavy přišla zpráva: nech mě tady! Vykulil jsem oči a zeptal se: Jako koho, nebo co, kdo to tady na mě mluví? A opět: nech mě tady! A mluvím na tebe já krystal z kapsy a jasně ti říkám, abys mě tady nechal. Stále celý vykulený jsem řekl klukům, že na mě mluví můj krystal a že prý ho tady mám nechat. Kluci mi řekli, že prý co řeším, že když chce, tak ať ho tady tedy nechám. Našel jsem tedy hezké místo pod keříčkem a tam krystal zahrabal.

Další den jsme strávili meditacemi v tunelech Ravne, kde jsme se již pohybovali bez průvodce. U megalitu v jedné jeskyni jsme zkoušeli, jak z něj vystupuje energie a já dostal nápad, že ji uložím do krystalu, který jsme dostali první den u vstupu. Pak se náhle otevřela má srdeční čakra a já tak do krystalu nahrál i svoji lásku. Během příští meditace mi náhle do hlavy neustále chodila zpráva: Mirce nevěř! Mirce nevěř! Až po několika letech mi došlo, že to na mě opět mluvil krystal – tentokrát ten, do kterého jsem před tím nahrál své informace. Co se týče zpráv z vesmíru, nebo i medicínského kruhu, tak doporučuji negativním zprávám věnovat pozornost – zatím se mi vždycky potvrdilo, že varování, které jsem dostal, se později i naplnilo a na rozdíl od zpráv pozitivních, které vám občas přijdou, prostě proto, že si je vyvoláte, tak málokdo z nás má rád zprávy negativní a vědomě by si je přivolával. Díky tomu, že jsem si tuto zprávu z meditace nebyl schopný správně vyložit, jsem pak ve zbytečném vztahu strávil o nějaký ten pátek víc – nicméně vždy je vše tak, jak má být, tak to holt nějaký smysl zřejmě mělo.

Během cesty zpět domů mi šaman František i anděl Luboš říkali, že ze mě mají radost, že už zase působím celkem normálně a v pohodě. Já jsem taky říkal, že mám radost, že

jsem splnil na téhle cestě úkol, ke kterému jsem dlouhou dobu dostával indicie a že jsem tam tedy ten krystal uložil, když mě o to požádal. Šaman František mi řekl a představ si, co se stalo mně. Jak jsme meditovali na pyramidě Slunce, tak můj krystal mi řekl, ať ho tam nechám – tak jsem ho tam nechal. Do naší rozpravy se vložil Luboš s tím, že jemu krystal, který jsme dostali u vstupu řekl v tunelech v Ravne, ať ho tam nechá – tak ho tam prý také nechal. Byl jsem v tu chvíli na vrcholu blaha, že v tom nejsem sám a mám další indicie k tomu, že nejsem blázen – jsem totiž taková mexická želva, která ráda sdílí a až na výjimky není ráda sama – i když i to už jsem se naučil a dokážu si ten stav samoty celkem i užít. A také jsem už v tuto dobu začínal pomalu řešit, že bych rád jednou vysadil své nevysaditelné prášky. Nejsem úplný znalec krystalů ani pyramid, nicméně, co jsem pochopil z knížek Drunvala Melchizedeka, tak je docela možné, že krystal pyramidu nějakým způsobem ožíví a ona začne vysílat – co a proč v tuto chvíli úplně nevím, jen si říkám, že jen tak pro naše potěšení by na nás krystaly nemluvily a význam tohoto aktu se nám buď později vyjeví a nebo také ne, nicméně Velký Duch jistě ví, co činí a na pozadí nějaká změna zcela jistě probíhá.

V létě téhož roku se v mém životě vyskytla další zajímavost. Všude, kde jsem se vyskytoval, jsem nacházel ptáčí peříčka. Jak prohlásil můj racionálně založený brácha, tak nejspíš proto, že léto bylo teplé a ptáci víc pelichali. Nicméně já jsem si vzpomněl na to, že jsem se s peříčkem a příběhem o něm setkal v Tajemství – pustil jsem si film a nic, tak jsem začal listovat knihou a našel tam pasáž o tom, že peříčko, které si objednáš ti vesmír pošle. Jen pro upřesnění v tomto čase jsem nacházel peříčka opravdu všude – doma v zavřené místnosti, na tenisovém kurtu a na dalších místech, kde jsem za celý život na peříčko nenarazil. V té době jsem již v rámci svých meditací pracoval s objednávkou: Ať pravda a láska zvítězí a čertům nechť jest nakopána prdel. Cestou na dovolenou do mého Údolí andělů nebo chcete-li Los Angeles – což je jedna moravská vesnice, kde jsem v dětství nějakou dobu vyrůstal, jsem na D1 spatřil obrovský billboard s heslem: Kéž jsou všechny bytosti šťastny, které také propaguje můj oblíbenec Jarda Dušek. Rozšířil jsem tedy svoji objednávku i o tento slogan. Dnes moje objednávka obsahuje 11 bodů, z nichž 5 je

osobních týkajících se mojí osoby a 6 pro naši planetu. Pamatuji si, že tehdy jsem během krásné letní úplňkové noci v Los Angeles objednával v meditaci tuším 5 bodů a dalším, kromě již dvou zmiňovaných, bylo: Ať se co nejdříve prosadí přístroje na volnou energii, což je jedno z témat, které mě zajímá a o kterém krásnou pasáž naleznete v knížce Jaroslava Duška Ze mě, ze které je tento úryvek:

Slyšel jsem přednášku doktora Greera, která zazněla na konferenci v Barceloně v červnu roku 2009. Mluvil o tom, kolik se ročně protáčí peněz v petrolejářském průmyslu. Pamatuji si to číslo: čtyři sta trilionů eur! Doktor Greer je americký obvodní lékař, který celý život bojuje za rozšíření informací kolem tzv. volné energie reprezentované vynálezy Nikoly Tesly a dalších vědců. Hovořil o tom, že komunikoval s prezidenty Clintonem a Obamou, kteří mají snahu tyto informace uvolnit. Tento lékař tvrdí, že od roku 1902 už nemusel být spálen ani litr ropy, ani kilo uhlí. Přístroje, které by to umožnily, už tady v té době byly. Greer dokládá, že v Americe je přijato 1600 patentů na volnou energii a na všechny je uvaleno národně bezpečnostní embargo, protože patentovací úřad má v případech některých vynálezů právo na jejich zmrazení. Přijmou je, patentují, ale dál už je nepustí. Greer říká, že přístroje na výrobu volné energie viděl, že existují. Vyjmenovává lidi, kteří byli kvůli tomu zabiti, dokonce včetně ředitele CIA, jenž byl ochoten na takovouto komunikaci přistoupit a určité informace uvolnit - v případě malých generátorů pro rodinné domy. Nalezli jej mrtvého dva dny před důležitou schůzkou.

Pořád nějak nechápeme základní princip našeho manipulativního světa, který spočívá v tom, že nějací "chytřejší lidé" něco zakazují. Nacpou nám na hlavy helmy, do těla strčí čipy, oocňují nás, příkázou nám povinnou péči v tom či onom jenom proto, aby se náhodou někdo ze systému nevymanil. To by se jim nehodilo, je přece potřeba pro nějakou úzkou vrstvu lidí, majitelů korporací, aby všichni makali a minimálně padesát procent svých příjmů odevzdávali na daních,

pojistkách a poplatcích. Hra je jasná, není na ní nic složitého.

Doporučuji přečíst celou knihu. Již tato krátká pasáž nás přinutí se zamyslet nad tím, že nás opravdu ovládají různé lobbystické skupiny a zájmy: ropná, uhelná, farmaceutická, zemědělská a další. A teď si představte, jak by svět vypadal, když bychom měli přístroje na volnou energii, žili bychom z prány, komunikovali telepaticky a díky tomu všemu bychom byli zdraví, nepotřebovali ropu, prášky a potraviny – pro lidi pohlčené matrixem je toto naprostá utopie. Pro lidi, kteří se postupně probouzejí možné budoucí uspořádání.

V tomto roce mi ještě jako jméno mojí životní partnerky zaznělo v medicínském kruhu jméno Alex. Považoval jsem to za lehkou provokaci vesmíru, protože tuším, že jsem v té době sice již kontakt na Alex zase měl, ale nebyl s ní v kontaktu. A jak jsem dostal ztracený kontakt na Alex? Pamatuji si, že jsem jeden páteční den seděl v kanceláři a najednou mi přišel od kolegyňe z účtárny mail: tady máš kontakt na Alex, třeba se ti bude hodit. Vesmír je prostě mocný. Nějaký kolega z naší firmy navštívil slovenskou společnost, kde Alex pracovala a dostal od ní kontakt. Tento kolega náhodou potkal ve výtahu kolegyni z účtárny a kontakt jí předal a ta mi ho poslala – opravdu věříte na náhodu? Zážitek, který zřejmě i spadá do tohoto období bylo vidění třetím okem. Byl jsem tehdy u šamana Františka v Orlických horách a ptali se mě, jestli o intuitivním vidění něco vím – viděl jsem kdysi nějakou reportáž na televizi Nova a posléze o tom i četl v knížkách Drunvala Melchizedeka, ale na vlastní oči to dosud nikdy neviděl. Dcera šamana si nandala po mém přezkoumání černou masku, která se používá v letadle, když chcete spát. Osobně jsem ji vyzkoušel a neviděl opravdu vůbec nic. Na stole před ní ležely různobarevené kostky různých tvarů a já je bral do ruky a ona mi říkala, co mám v ruce. Stoprocentně to sedělo. Říkal jsem si, že si mohla zapamatovat pořadí kostek na stole, tak jsem sáhnul do knihovny, vytáhnul nějakou knížku, otevřel ji na určité straně a řekl jí, ať čte. Celkem mi spadla čelist, když po chvíli ostření začala plynule z knížky číst a to aniž by viděla

očima. Ale co, když jsme všichni ovládali telepatii a antigravitaci, tak proč bychom nemohli vidět třetím okem, že?

V roce 2016 se odehrálo stěhování naší společnosti do nové budovy, které jsem měl na starosti a vrátilo se mi tak jedno z témat, které jsem za svého působení v Bratislavě nezvládnul ve zdraví dokončit. Ačkoliv toto byla také hodně stresová záležitost, tak jsem vše ve zdraví přečkal. V tomto roce jsem také poprvé navštívil na žádost Velkého Ducha vnější kruh, kde mi hned během této návštěvy přišla zpráva, že mám jet do Mexika – myslel jsem si, že v rámci akce šnorchlování se želvami, ale bylo tomu nakonec úplně jinak. Ale úplně nejsilnějším zážitkem pro mě bylo první osobní setkání s učitelkou mého kamaráda šamana se šamankou Alicíí Hamm, za kterou jsem šel na konzultaci s otázkou, jestli jsem již připravený vysadit prášky (což je moje ústřední téma, které jsem řešil de facto od doby, co jsem byl před 5 lety propuštěn). Ona se na mě podívala a řekla mi: Já tě vůbec neznám, tak ti nemůžu poradit – řekni mi, co jsi zažíval během těch svých stavů – tak jsem ji popsal svůj příběh a narazili jsme na to, čím duše jsem se zbavoval a já jí řekl, že to vím, ale neřeknu jí to. Ona, že řeknu – tak jsme se asi pět minut handrkovali, jestli řeknu a nakonec jsem tedy to jméno vyslovil, šamanka zbledla, vykulila oči, vypadl jí krystal z ruky a řekla: Du bist verrückt (Ty jsi blázen). A já na to, že mi neříká nic nového, že na to mám dokonce i papír. Po chvíli se vrátila zpátky do své role, vzala do ruky krystal, kterým jezdila nad takovou tabulkou a řekla mi: Tvůj příběh je pravda, Velký Duch ti děkuje, za to, co jsi pro svět udělal. V tu chvíli jsem se dojetím rozbřečel, protože to byl pro mě strašně silný okamžik, který jsem vůbec nečekal. Pak se mě zeptala, jestli vím, čím duše mi přišla na pomoc. Tak jsem jí řekl jméno VH – zase jezdila tím krystalem nad tabulkou a řekla mi: Ano je to skutečně on a děkuje ti, za to, co jsi udělal pro svůj národ a ptá se, jestli jeho duši přijímáš jako svého průvodce. Odpověděl jsem samozřejmě, že ano. Dále mi řekla, že tento vesmír je želva a že nyní je věk Vodnáře a také, že budu šaman. Pak mi také říkala, že s duší AH opakovaně komunikovala a že jí řekla, že když se dostane do správného těla, tak zcela ovládne a zničí tenhle svět. Proto byla její první reakce opravdu silná a ani ona mi chvíli nevěřila, ale když jí krystal příběh potvrdil, řekla mi, že se kdysi

v minulosti zavázala, že bude svému krystalu věřit, ať už jí řekne cokoli a tak tak činí i v tomto případě. Odešel jsem ze setkání dost potěšený, protože si nedovedu představit šamana, který frčí na Lithiu. Doporučila mi také, ať se naučím Silvou metodu ovládání mysli a já po zakoupení knížky zjistil, že se jedná o Modrou alfu, kterou již několik let praktikuji. Alicia mi také řekla, že v případě, že budu mít nějaký výkyv, tak ať jí neprodleně kontaktuji, že v Německu, kde také působí se na ní psychiatři obracejí, když si s pacienty nevědí rady. Byl jsem za tuto nabídku rád, protože šaman František jako její žák je prý ještě moc mladý a je dobré mít ve svém okolí někoho tak zkušeného jako je ona. Samozřejmě mi také udělalo velkou radost potvrzení mého příběhu, protože teprve na základě této návštěvy a setkání s Alicí jej začalo uznávat i mé nejbližší okolí a to je pro mě jako sdílnou želvu důležité a samozřejmě to byla i další důležitá indicie na cestě k mému uzdravení. Jenom pro upřesnění nemám žádnou ambici nebo touhu měnit tenhle svět, ale mně stačí být zdravý a šťastný, ale když už se k tomu holt motá tenhle vesmírný příběh, tak samozřejmě, když budu moct, tak rád na základě indicií, které mi přijdou, pomůžu a přistihuji se i při tom, že mě tahle hra baví a věřím, že ty těžší levely už mám za sebou.

V roce 2017 se odehrála oslava mých 40 narozenin s okruhem 40 přátel a nedlouho poté jsem absolvoval cestu do Mexika, které bude věnována samostatná část této knihy z úhlu pohledu některých z účastníků. Smysl té cesty pro mě každopádně byl, když jsem po požití halucinogenního kaktusu Peyotl dostal zprávu: Hvězda mimozemšťanů – hned jsem věděl, že to je důvod, proč jsem tentokrát již počtvrté do Mexika jel. Tuto zprávu mi také na druhém setkání potvrdila Alicia Hamm a opakovaně se na ní ptám v medicínském kruhu. Abych se přiznal, tak jsem ze začátku po příletu z Mexika měl trochu strach Hvězdu navštěvovat, protože jsem si představoval, jak na mě z křoví vybařne ET mimozemšťan, ale jak čas běží, tak nějak věřím, že jestli má k nějakému setkání dojít, tak to proběhne nějakou přátelskou formou a o tom mluvil při poslední návštěvě i medicínský kruh. Já prý mám určit, kdo u setkání bude a zbytek prý zařídí Velký Duch. V létě téhož roku jsem také prodělal žlučnickový záchvat a oboustranný zápal plic – vše v jednom okamžiku. Moje

vysvětlení pro toto – zřejmě jsem nemohl rozdýchat a strávit to, co se tehdy dělo s mojí stále ještě spolubydlící Mirkou. Navštívil jsem tedy na doporučení Pavla po letech jiného lékaře než psychiatra a po rozboru krve a následném rentgenu se potvrdila diagnóza – to bylo tuším ve čtvrtek. Paní doktorka Chutnalová si mě opravdu vychutnávala a asi hodinu mi líčila, co vše kvůli žlučnickové dietě nesmím jíst a já vzhledem ke své čtyřicítce horečky již značně vysílen jsem jí řekl, ať to zkrátí a řekne mi, co můžu. Během dalších pěti minut jsme tak byli vyřízení a seznam v podobě suchého rohlíku, šunky, banánu a vody byl i celkem zapamatovatelný – i po tom zásahu chemického Aliho, jak říkám léčení během hospitalizace na psychiatrii v ÚVN, po kterém můj mozek funguje jako cedník a příliš toho neudrží. Hned na začátku léčení jsem také kontaktoval léčitelku Šárku, která s námi byla v Mexiku a která praktikuje Reiki léčení a ihned se na mě napojila. Na další kontrolu jsem šel v pondělí a hned jak přišly výsledky si mě paní doktorka zavolala a říkala mi: To není možný, to není možný. Já se jí zeptal jako co? Po 4 dnech jsem měl vyléčený zápal plic a jaterní testy také byly v normě. A ona zase: To není možný, takhle rychle se uzdravit. Tak jsem jí řekl, že mě léčila jedna známá a že to třeba pomohlo. Vykulila oči, brýle se jí zamžily a odměřeně prohlásila: Pane Čech, to bylo tou dávkou léků a také tou dietou. Pro mě bylo hlavní, že jsem byl zase zdravý a ca po měsíci následné sono žlučnicku nenašlo jediný kámen. Šárka mi pak sdělila, že jsem měl pět kamenů a podařilo se jí je rozehnat, ale že jí to moje léčení stálo spoustu sil. Od té doby uplynul nějaký čas a já již opět jím a piju vše, co jsem měl tehdy zakázané a nemám jediný byt' sebemenší problém. A to je přesně ten případ, kdy společné léčení lékaře a léčitele může přinést úplné uzdravení, samozřejmě také s pochopením zprávy, kterou vám nemoc sděluje.

Přesný smysl toho, proč se mi před časem Alex vlastně vrátila zpátky do života je mi už čím dál více jasné – je to kočka. Každopádně hned při prvním setkání po letech, jsem byl opět očarován tou její krásnou září, která přetrvává do dnešních dnů. V rámci našeho DNA uskupení jednou za čas podnikneme vždy nějakou akci, kdy za jeden den prožijeme tolik zábavy jako s někým jiným za měsíc, ale pak Alex jako kočka zase na nějakou dobu zmizí a je prostě zmizelá a já

jako sdílná želva na to koukám s otevřenou pusou. Buď můžu věřit informaci z kruhu, že spolu opravdu máme prožít život, nebo bude plnit důležitou roli v rámci vesmírného příběhu, který se neustále dál odvíjí – to asi ukáže až čas a holt mi nezbývá než věřit, že vesmír ví, co dělá, když mi blokuje partnerský život. Blbnutí s Alex je každopádně krásné a budu rád, když se naplní předpověď medicínského kruhu. A co všechno podnikáme: píšeme si ve zkratkách nebo bez mezer, hrajeme různé hry, uzavíráme sázky – obzvláště ta, po které jsem chodil po Vídni ve skotské sukni byla opravdu zdařilá a také jsme v ten letní den oslavili DNA Vánoce a Silvestr a začali tak nový DNA letopočet – teď tedy běží první rok DNA.

Jinak z poslední doby stojí za zmínku moje druhá návštěva kurzu Modrá alfa, kde Petr Velechovský v rámci tématu inkarnace zmínil, že když dělá s lidmi regrese a dostane se do minulých životů, tak většina z nich je inkarnace z druhé světové války – což mi zase potvrzuje to, že jsem opravdu mohl mít duši AH. Také v rámci návštěvy Alex v Praze mě upozornila na to, že střecha letohrádku Hvězda má ve tmě tvar pyramidy a opravdu i při pohledu z Bílé Hory to tak vypadá. V červnu roku 2018 jsem také po předchozím nasazení homeopatik vysadil Lithium a do dnešních dnů jsem nezaznamenal jediný výkyv nálady, takže je vše v nejlepším pořádku. V létě při návštěvě v Orlických horách na mě mluvil mluvící kámen šamana Františka, který se jmenuje Lord. Co mi říkal si raději nechám pro sebe, každopádně ten den měl zřejmě špatnou náladu. Za zmínku stojí, že mluvil i na další účastníky setkání a v podobném duchu. Zajímavým zážitkem byl také obřad, který jsme se šamanem Františkem podnikli na Bílé Hoře, kde nám v meditaci oběma přišla podobná zpráva, že když to místo vyčistíme, tak oni přijdou. Provedli jsme tedy obřad, o který nás vesmír žádal. V rámci oslav 100 let od vzniku Československa jsem také zaznamenal zprávu, že Dalajlama si je stoprocentně jistý, že duše VH je inkarnována zpět v České republice. Celkem mě pobavila úvaha, že by to mohlo být v těle Andreje Babiše. Na setkání s údajnými indiány kmene Kogi v Praze na mě také opět po nějaké době promluvil krystal, když mi řekl, že jsou to podvodníci a že ho tam v žádném případě nemám nechávat na obřad, který program setkání sliboval. Teď nedávno po oslavě bráchoových

45 narozenin se mi zjevila před usnutím bílá zářící koule, která mi řekla: napřed splň úkol a pak budeš mít vztah. Podle zprávy od šamana Františka se mi tak zjevili naši vesmírní přátelé a kruh mi toto také potvrdil, takže setkání ve Hvězdě je stále blíže a blíže a je na Velkém Duchovi, kdy se odehraje a co bude jeho smyslem. Podle šamanky Alicie mi mimozemšťané dají lásku a budeme se vzájemně léčit nebo společně léčit tuto planetu. Uvidím, co přinesou dny příští.....

Jsou ti vesmírní vyslanci opravdu kočky? Neproběhlo už tedy setkání ve Hvězdě tak, jak mělo?

Příběh se dále začal odvíjet v prosinci roku 2018, kdy jsem po jednom večírku s Lubošem zcela vysadil tehdejší medikaci, což bylo 5mg Olanzapinu. To, co se posléze odehrálo by se dalo nazvat příběhem želvy a anděla. Postupně se mi zhoršilo spaní, začal jsem být vnímavější a zrychlený. V tu dobu mě také trápila bolest patní ostruhy. Volal jsem léčitelce Šárce, která tak skvěle zafungovala na zápal plic a žlučníkový záchvat – nicméně mi řekla, že jí to ke mně nechce pustit a že mi tedy nemůže pomoci. Sám jsem nemohl rozkódovat, jakou zprávu mi vlastně ta bolest sděluje. Zkoušel jsem všechno možné a stále nic. Těsně před vánočními svátky, jsem byl na služební cestě v Bratislavě a tam se viděl s Alex – seděli jsme tehdy v naší oblíbené pizzerii a já ji vyprávěl, že ten příběh, který se teď odehrává byl vymyšlen v bájně Atlantidě a že jsme možná my dva byli spolutvůrci toho příběhu. Kdo se chce dozvědět více o tomto tématu, ať si přečte knížku Mayský ouroboros od Drunvala Melchizedeka. Bylo mi s Alex zase moc fajn a zábavným vyvrcholením večera bylo, když si nás vrchní nějakou dobu nevšímal a my si nasadili na hlavu kulíšky, které jsme v ten mrazivý den měli, jako že jsme na odchodu a vzpomínali jsme na krásné chvíle, které jsme prožili na ulici Kulíškova, kde jsem v Bratislavě bydlel. Důležitým sdělením, co se patní ostruhy týče bylo, že Alexina máma má ten samý problém a že vůbec nemůže chodit a že se s Alex úplně odmítá bavit. Poté, co jsme se rozloučili, tak jsem o tom v hotelu přemýšlel a přišlo mi, že i já i máma Alex čekáme na to, až nám řekne, že nás má ráda a toto jsem i Alex napsal a světě div se – bolest patní ostruhy ustoupila a posléze jsem ji úplně doléčil homeopatiky Hekla lava a od té doby už zase

můžu normálně fungovat – hrát tenis a běhat, aniž bych měl jakékoliv omezení.

Mezi tím, se mi bohužel rozjela další schizoafektivní porucha kombinovaná s mánií a začal se odvíjet příběh želvy a anděla. Střídali se u mě manické stavy se stavy úzkosti a když jsem se snažil dostat do alfy, abych si oslovil proč, tak to nešlo – nakonec mi k alfě pomohl doutník na terase a přišla mi zpráva, že duše RB má strach, že opět selže, stejně jako měla pocit, že selhala za 2. světové války a to způsobovalo moje úzkosti. Ve vaně v noci na Štědrý den jsem absolvoval rituál, který mi přišel, že ho mám absolvovat a v rámci něj jsem vyměnil svoji řídící duši RB za přivtělenou duši VH – v rámci tohoto rituálu jsem měl silné mrazení v zádech a cítil jsem, jak proudí energie. Také jsem měl v jednu chvíli pocit, že se opětovně narodila mladá duše anděla RB. Celý rituál jsem prováděl se strachem, že tím, že se mi vymění duše přijdu o spřízněnou duši Alex, která v mém stavu byla opět moji manickou múzou a já stále čekal, že přijde a budeme konečně spolu. V rámci svého změněného stavu jsem provedl celou řadu různých rituálů, které si všechny po dalším zásahu chemického Aliho v ÚVN již do dneška ani nepamatuji. Rodina se mnou prožila dost divoké vánoční svátky a celé mé okolí se mi snažilo pomoci – měl jsem aktivovaný záchranný tým, který fungoval a byl složený ze všech úspěšných léčitelů a těm se dařilo můj stav zlepšovat, nicméně tuším, že 28.12. jsem se opět po letech ocitl na hospitalizaci v ÚVN – prostě z nějakého důvodu si mám tímto projít a nejde to zastavit.

Víceméně celý rok 2019 jsem se vzpamatoval z hospitalizace a postupně snižoval dávky léků. Fakt, že se mi vyměnila duše jsem v běžném životě ani nijak nepociťoval. V práci jsem byl přeřazen na jinou pozici a zase po letech se vrátil do controllingu a dalo by se říci, že tento kruh se uzavřel a já se vrátil tam, kde jsem kdysi začínal. Nebylo to úplně snadné, ale člověk prostě musí brát život a jeho situace tak, jak přichází. Někdy začátkem listopadu jsem jel do Bratislavy na nějakou ochutnávku vína a trochu se nám ten večírek vymknul z pod kontroly a já se ovínil víc, než je zdrávo a v půlce listopadu jsem opět začal hůře spát a rozjela se mi další mánie. Načasování bylo takové, že jsem oslavu 30 let

sametové revoluce sledoval v hotelu v Bratislavě, kam jsem dorazil v představě, že se zde potkám konečně s Alex – opět mojí manickou múzou. Musím říct, že si moje duše VH tu oslavu náležitě užívala. To nejdůležitější se ale odehrálo ještě před touto cestou, kdy jsem navštívil medicínský kruh v Chrustenicích a při té příležitosti i navštívil Slávka s Karolínou, kterým jsem věnoval svůj talisman želvy a anděla, které jsem vozil v autě pro štěstí. Slávek z talismanů udělal takový oltář, na kterém zapálil vonnou tyčinku a mě došlo, že se odehrává příběh želvy a anděla. Poté, co jsem dorazil domů, jsem šel navštívit strejdu a u něj doma právě byla na návštěvě babička a strejdův vnuk Vilík se svojí sestrou a mámou. Přišel jsem k Vilíkovi a cítil jsem, že mu předávám nějakou energii a okomentoval jsem to slovy: leť andělíčku, Vilíku udělej andělíčka – posléze jsem pochopil, že se jednalo o osvobození duše anděla RB do nového těla. Dle mého se tímto můj příběh přivtělování a předávání duší uzavřel a je u konce. Následná hospitalizace by asi byla celkem v pohodě, akorát že v ÚVN nebylo volné místo a já se ocitl v Bohnicích, kde je to tedy o dost ostřejší než v ÚVN a zažil jsem tam tuším v pavilonu 27 takový soukromý Přelet nad kukaččím hnízdem. Naštěstí se místo v ÚVN brzy uvolnilo a já si tak užíval ve srovnání s Bohnicemi takřka hotelovou péči s andělským personálem. Ne nadarmo se ale říká, že všechno zlé je k něčemu dobré. V Bohnicích mi začali dávat depotní injekci Olanzapinu a dnešní stav je takový, že neberu žádné prášky a jen jednou za měsíc chodím na injekci a mám zakázaný alkohol ve větší míře, který účinek Olanzapinu eliminuje. A to je omezení s kterým se dá žít. Poslední zážitek z léčení byl tak silný, že i když si už myslím, že můj příběh je definitivně uzavřený, tak raději nebudu nic pokoušet a s danou léčbou a omezením jsem ztotožněný. Den posledního propuštění z ÚVN byl shodou náhod také dnem 8 let od úmrtí VH a já na Bílé hoře absolvoval rituál, který bych nazval jako osmičkový, kdy se kruh uzavřel resp. dva kruhy se spojily v osmičku a i na základě tohoto rituálu se domnívám, že můj příběh je uzavřen. Jaká tedy bude další role duše VH v této inkarnaci? Nechávám se překvapit. Třeba vznikne něco jako Slovanské království, jak mi chodilo v poslední mánii, třeba má jen duše prožít spokojený poklidný rodinný život – tedy to, čeho si ve svém minulém těle příliš neužila. Mám být opravdu s Alex, jak tvrdí

medicínský kruh, nebo je náš příběh uzavřením kruhu také u konce a prožiju život s někým jiným – jsem otevřený všem možnostem a kdo ví, co dále bude?

V rámci toho, abych se opět dostal do pohody, jsem absolvoval několik sezení se svalovým testem u Františkovy ženy Martiny, která mě upozornila na dokument Z temnoty duše světlo a já se tak poprvé setkal s termínem psychospirituální krize, kterou se v rámci ČR zabývá opavské Holos centrum a pražské Diabazis. Absolvoval jsem sezení se zakladatelem Diabazis a mé prožitky s přivtělováním duší prý psychospirituální krizí nejsou a mám svůj příběh opustit, protože za všemi mými problémy prý je můj problematický vztah s mým tátou. Protože na mém příběhu nijak zásadně nelpím, tak jej formou tohoto zveřejnění zároveň i opouštím ☺

Za zmínku z mých posledních měsíců stojí také léčení, které mi zprostředkoval šaman František, kdy mě léčil on, jeho učitel Petr a známá léčitelka Květinka, kdy jsem dostal spoustu podmětných připomínek, jak se svým stavem nakládat.. Z knížek, které jsem poslední dobou četl bych všem doporučil knihu slovenského léčitele Mikuláše Štefana Odkaz slunečnice, kde popisuje svoje léčitelské zážitky a věnuje se dle mého i trefně tématu inkarnací duší a tvrdí, že se nám vždy děje to nejlepší, co se nám dít má.....

Jak ubíhá nějaký čas od poslední hospitalizace a člověk navštěvuje medicínský kruh, kde mu chodí nějaké informace, tak trochu přehodnocuji prožitek posledních 2 mánií nebo schizoafektivních poruch a sice dnes jsem přesvědčený, že duše anděla je duše VH – což znamená, že tehdy u mě nedošlo k výměně duší, ale k uvolnění přivtělené duše VH, kterou jsem předal Vilíkovi a ve mně zůstala moje duše želvy RB a je dost pravděpodobné, že jsem i nějakou hodnou duši od Vilíka nebo babičky převzal – situace tehdy byla trochu nepřehledná, neboť energie na tom setkání proudily poměrně intenzivně a také následný chemický zásah v nemocnici moji paměť dokonale vyresetoval. Ale ona se stejně podstatnější část příběhu odehrála tehdy, když jsem se zbavoval duše magora. Buď jak buď věřím tomu, že tenhle inkarnační příběh

je už uzavřený a tím pádem je i uzavřený příběh mých schizoafektivních mání.

A co ono setkání ve Hvězdě, ke kterému by mělo dojít nebo už došlo? Moje dnešní přesvědčení je takové, že k němu ještě má dojít – před tím je ale nutné doručit na silová místa obory a letohrádku krystaly z Visoka – k tomu jednomu umístění krystalu na silové místo na hlavní přístupové cestě už došlo a chystá se i umístění druhého krystalu. A pak se uvidí, co se bude odehrávat dále... On vesmír je opravdu tak trochu želva a někdy příběh běží dost pomalu a je potřeba být trpělivý.

V poslední době se poměrně intenzivně opětovně věnuji knížce Odkaz slunečnice a přednáškám a rozhovorům s Mikulášem Štefanem a opravdu se těším, že se s ním v rámci mého léčení mám i osobně setkat. Se vším, co je v jeho knížce a co říká v rozhovorech se plně ztotožňuji a pomáhá mi to v náhledu na mé životní situace, které mnohdy nejsou úplně lehké a příjemné. Vzhledem ke svým prožitkům, které jsem popsal výše, věřím samozřejmě na inkarnaci duší a Mikuláš to popisuje tak, že je mi to srozumitelné a třeba ve ve vztahu k Alex jsem si uvědomil, že naše duše už došly k vyrovnání v této inkarnaci a není potřeba, aby se náš příběh nějak dále vyvíjel. Také jsem konečně dostal odpověď na otázku, jestli je tu naše duše za odměnu nebo vzhledem k těžkým životním situacím, které většina z nás zažívá, za trest – na tuhle otázku, ať si ale každý najde odpověď sám 😊